

Arrest

nr. 181 880 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), allen aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens optreedt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2013 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 augustus 2013 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 10 oktober 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 november 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Nadat deze beslissingen op 29 juli 2016 werden ingetrokken, verwierpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 178 947 van 5 december 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.3. Op 20 september 2016 worden ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 20 september 2016 aan de verzoekende partijen worden ter kennis gebracht. De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoeker en die op gelijkaardige motieven is gestoeld als de tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.09.2016. Ee. vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.07.2016 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2011 met zijn echtgenote en kinderen naar België kwam. Zij keerden echter niet terug naar Kosovo en dienden op 15.04.2013 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 23.08.2013. Deze beslissing is op 13.09.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 25.10.2013 een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Ook deze aanvraag werd op 22.11.2013 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is 16.06.2016 aan betrokkene betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkenes kinderen, 3, 6 en 8 jaar oud, zijn nog heel jong. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene diende geen asielaanvraag in zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Buiten zijn broer die in België verblijft, woont zowel de familie van betrokkene als die van zijn echtgenote nog in Kosovo.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.07.2016 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Betrokkene ondernam geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien hem terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.09.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.07.2016 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van hem nationale overheden.

(...)"

1.4. Op 20 september 2016 worden de verzoekende partijen tevens inreisverboden (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. De derde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoeker en die op gelijkaardige motieven is gestoeld als de vierde bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.09.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.07.2016 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2011 met zijn echtgenote en kinderen naar België kwam. Zij keerden echter niet terug naar Kosovo en dienden in 2013 twee keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied

te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 13.07.2016 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkenes kinderen, 3, 6 en 8 jaar oud, zijn nog heel jong. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene diende geen asielaanvraag in zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Buiten zijn broer die in België verblijft, woont zowel de familie van betrokkene als die van zijn echtgenote nog in Kosovo, zodat kan geconcludeerd worden dat er geen inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

(...)"

1.5. Op 3 oktober 2016 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van hen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Op 26 oktober 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest nr. 178 619 van 29 november 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 191 722.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste en de tweede bestreden beslissing houden een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partijen zich met hun beroep zouden richten tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing en dat bestaat uit vier onderdelen, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt tevens nog gewezen op de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers kregen een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art 3 en art. 6 van het EVRM en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind geschonden worden, indien verzoekers het grondgebied dienen te verlaten.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "¹

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit bevel zou hebben op het familiale leven van verzoekers. Zo geeft verwerende partij verzoekers één bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met het feit dat zij hier een onderkomen hebben, vrienden waarop ze kunnen terugvallen en dat de kinderen hier naar school gaan. Men kan toch niet verlangen dat zij hier alles opgeven?!

In Kosovo hebben verzoekers niets meer en zouden ze hun leven en dat van hun kinderen in gevaar brengen. Zij zouden daar in mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Ook spreekt verwerende partij van het "hardnekkig weigeren" om het grondgebied te verlaten van verzoekers. Dat verzoekers slechts 7 dagen na de betekening van het 1ste bevel (d.d. 13.09.2016) reeds werden opgepakt en in een gesloten centrum werden vastgehouden in afwachting van hun verwijdering.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekers, met betrekking tot de beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het motiveringsbeginsel.

Dat verzoekers verweten wordt dat zij hardnekkig weigeren aan de terugkeerverplichting te voldoen wegens het niet volgen van een eerder bevel aan hen betekend.

Dit is flagrant fout!

Het bevel waarover verwerende partij praat werd hen betekend op 13.09.2016, d.w.z. 7 dagen voordat verzoekers zijn opgepakt en zijn vastgehouden met het oog op de terugkeer!

Dat men hier dus niet kan spreken van "hardnekkig weigeren" gezien het feit dat het bevel amper 7 dagen voor de arrestatie is betekend aan verzoekers.

Dat het dus onaanvaardbaar is om in dit geval van "hardnekkig weigeren" te spreken!

Dat dit dan ook een schending van de motiveringsverplichting inhoudt!

Dat een beslissing afdoende gemotiveerd moet zijn.

Dat de essentie van de beslissing van verzoekers erop neerkomt dat zij een nieuw bevel betekend kregen gezien zij het eerste (gedateerd op 13.09.2016!!) niet gerespecteerd hebben.

De motivatie is dat verzoekers hardnekkig weigeren het bevel op te volgen. Dat 7 dagen na de betekening absoluut niet gesproken kan worden van een hardnekkige weigering en dit bevel dus op losse flodders is gestoeld!

Men haalt drogredenen aan om geen rekening mee te houden met de concrete situatie. Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder enige afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Ook stelt verweerder dat: "uit de loutere omstandigheid dat hij in de afgelopen 5 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf een bescherming tegen verwijdering onder art. 8 van het EVRM".

Dat dit geen correcte motivering is gezien verzoekers niet kunnen afleiden waarom dit zo is, waarom geen rekening wordt gehouden met het leven dat verzoekers hebben opgebouwd in België.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 15.07.2016 (RvV 154 549) stelt dat: "hoewel niets de verwerende partij verhindert vast te stellen dat verzoekster zich in een situatie van illegaal verblijf heeft gebracht, zodat zij zelf aan de bron ligt van de ingeroepen schade in geval van uitwijzing, benadrukt de Raad dat wanneer de aangevoerde elementen van integratie worden ontwikkeld in het kader van een illegaal verblijf, de illegaliteit van dit verblijf op zich niet de afwijzing van¹ een verblijfsaanvraag kan rechtvaardigen... Dat verwerende partij kan zich er dn ook niet van afmaken door op algemene wijze elementen die wijzen op integratie in casu niet te weerhouden omdat verzoekster zich heeft genesteld in illegaal verblijf. Er dient op concrete wijze te worden gemotiveerd waarom in voorliggend geval de elementen van integratie niet volstaan... Een nadere motivering is bijgevolg vereist."

III.2. Schending van art 3 van het EVRM

Verzoekers zijn al meer dan vijf jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Voor cliënten die de Kosovaarse nationaliteit hebben en zich bekeerd hebben tot het Christendom is het onmogelijk om in veiligheid terug te keren naar hun land van herkomst zijnde Kosovo.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! '

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan vijf jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats

meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en zij vrezen voor hun leven??

Dat in de bestreden beslissing verzoekers verweten wordt dat zij geen asiel aangevraagd hebben en daarmee wijst verwerende partij art. 3 van het EVRM af, als zijnde geen schending van art. 3 EVRM.

Dat verzoekers wel een aanvraag op basis van art. 9bis hebben ingediend (wegens humanitaire redenen en dat een van de redenen om deze aanvraag in te dienen ook een schending van art. 3 EVRM inhoudt.).

Dat louter stellen dat zij geen asielaanvraag indienden geen afdoende motivering is om tot de vaststelling te komen dat er geen schending van art. 3 EVRM zou plaatsvinden bij terugkeer naar Kosovo.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van de familie L. (...)! :

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “(...)”.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

III.3. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekers dienden in juli 2016 een beroep in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing i.v.m. hun regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kunnen zij België niet verlaten.

Zij willen nl. zelf op de zitting aanwezig zijn om hun verhaal uit te leggen.

Verwerende partij stelt dat ook hun raadsman hen kan vertegenwoordigen op deze zitting en dat er geen reden is waarom zij niet kunnen terugkeren.

Het is natuurlijk wel zo dat als verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst dat het voor de raadsman van verzoekers moeilijk is om nog aan te tonen dat zij deze regularisatie nodig hebben wegens humanitaire redenen en dat heel de procedure een beetje achterhaald is.

Als de Raad weet krijgt van het feit dat verzoekers zouden teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst zal heel de procedure zonder voorwerp zijn.

Hoe kunnen zij dit doen als zij zelfs niet meer op het grondgebied zijn?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij hebben het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wensen te laten vertegenwoordigen door hun raadsman, maar zelf aanwezig wensen te zijn om hun verhaal te doen.

Dat zij het recht hebben om eerst duidelijkheid, hun rechten te vrijwaren en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroepen op artikel 6 van het EVRM, dat zij recht hebben op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kunnen verblijven :

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en hun rechten te vrijwaren.

III. 4. Schending van de Rechten van het Kind

Verzoekers zijn Kosovo ontvlucht uit schrik voor hun leven en om hun gezin een veiligere en betere toekomst te bieden!

Alle kinderen van verzoekers zitten ondertussen op school en twee zijn ook schoolplichtig! België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu, iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd herkomst van de ouders!

Men stelt, andermaal zonder onderzoek dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, waarop is dit gebaseerd??

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op volwaardig onderwijs!

Verzoekers wensen te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“(…)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 1.7.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“(…)”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op één uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detićek, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing! Dat verwerende partij niet gewoon kan stellen dat kinderen nog een groot aanpassingsvermogen hebben. Dat 1 van de kinderen hier geboren is en nooit anders heeft gekend, dat de andere 2 kinderen al meer dan de helft van hun leven in België leven en dus ook hier opgroeien, hier schoolgaan en natuurlijk opgroeien met de Belgische normen en waarden...

De band tussen verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, verwerende partij acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!"

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het redelijkheidbeginsel.*

In de uiteenzetting van haar middelen werpt verzoekende partij nog een schending op van artikel 6 EVRM, artikel 3 EVRM en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij in een eerste onderdeel op het familiale leven van verzoekende partij: zij zouden hier een onderkomen hebben, vrienden en schoolgaande kinderen. In Kosovo zou men in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. Er zou overigens geenszins geweigerd worden om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Bij schrijven dd. 15.04.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 23.08.2013. Er werd diezelfde dag tevens besloten tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

In de bestreden beslissing wordt thans gewezen op de bevelen om het grondgebied te verlaten die toen op 13.09.2013 aan verzoekende partij werden betekend. De materiële vergissing in de tekst van de bestreden beslissing, daar waar 13.09.2016 wordt aangehaald doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekende partij diende zich er wel degelijk van bewust te zijn dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13.09.2013. Er kan geen schending van het motiveringsbeginsel, noch zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

Bij schrijven dd. 25.10.2013 werd namelijk zelfs een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Verzoekende partij verklaart vervolgens dat er geen correcte motivering in de bestreden beslissing is opgenomen in de zin van artikel 8 EVRM, en dit omdat het 'waarom' niet wordt vermeld.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat zij bij een terugkeer naar Kosovo onderworpen zal worden aan folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoekende partij heeft niet de moeite genomen om een asielaanvraag in te dienen, doch dit is de geijkte procedure. Verzoekende partij verblijft gedurende verscheidene jaren in België verbleef en kon steeds op de bijstand van een advocaat, maar diende toch geen asielaanvraag in, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in Kosovo dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Artikel 3 EVRM werd overigens niet ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 6 EVRM.

Verwerende partij laat gelden dat ook een schending van artikel 6 EVRM niet kan worden aangenomen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Los van de vaststelling dat art. 6 EVRM niet van toepassing is, benadrukt verweerder dat de aanwezigheid van verzoekende partij niet vereist is tijdens de zitting, nu verzoekende partij niet aantoont dat zij persoonlijk dient te verschijnen, en niet zou kunnen worden vertegenwoordigd door een advocaat. Verzoekende partij kan via de moderne communicatiemiddelen verder in contact blijven met haar advocaat.

“Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

Tot slot wijst verzoekende partij in een vierde onderdeel op een schending van de rechten van het kind. Verzoekende partij uit kritiek nopens het niet in overweging nemen van het schoollopen van haar minderjarige kinderen.

De scholing van de kinderen werd in illegaal verblijf begonnen.

Verweerder laat gelden dat het de verzoekende partij niet kan ontgaan zijn dat haar minderjarige kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moesten zijn dat zij geen verblijfsrecht hadden.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

Het loutere feit dat de verzoekende partij haar kinderen wenst op te voeden in de Belgische cultuur, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende

partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder laat -in antwoord op het vierde onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij- voorts nog gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Overigens blijkt uit de motivering van de beslissing tot terugleiding naar de grens dat de kinderen 3, 6 en 8 jaar zijn en gezien hun jonge leeftijd geacht worden zich gemakkelijk aan te passen aan een andere leefomgeving. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet gezien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is (verzoekende partij draagt de bewijslast hierin).

De verzoekende partij kan dit niet ernstig betwisten.

Verzoekende partij wijst nog op de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: "(...)"

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen zonder een geldig visum op het Schengengrondgebied verblijven en dat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 13 september 2016.

Aldus kunnen de motieven die de eerste en de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Waar de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel nog opwerpen dat zij uit de eerste en de tweede bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom geen rekening wordt gehouden met het leven dat zij hebben opgebouwd, wordt erop gewezen dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt overwogen dat de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen vijf jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België “*geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM*”. De verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM vormen op zich al een verdere duiding voor de aangegeven motivatie. Bovendien houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste en de tweede bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van deze beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste en de tweede bestreden beslissing werden genomen, de artikelen 3 en 6 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.2.1. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel opwerpen, blijkt uit de eerste en de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met *“het feit dat zij hier een onderkomen hebben, vrienden waarop zij kunnen terugvallen en dat de kinderen hier naar school gaan”*. In deze beslissingen wordt immers overwogen dat de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen vijf jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België *“geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM”*. Wat de kinderen betreft, wordt overwogen dat zij *“nog heel jong”* zijn en zich, *“(g)elet op de jonge leeftijd (...) nog gemakkelijk (kunnen) aanpassen aan een andere leefomgeving”*, dat *“(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (...) niet (betekent) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden”*, dat de verzoekende partijen *“niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Door louter te stellen dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze motieven gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

4.1.3.2.2. Artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;”

In een eerste middelonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat hen wordt verweten niet te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en dat het bevel waarnaar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste en de tweede bestreden beslissing verwijst, dateert van 13 september 2016, zijnde zeven dagen voor de thans eerste en tweede bestreden beslissing, zodat het kennelijk onredelijk is om voor te houden dat zij hardnekkig weigeren om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Door middel van hun betoog betwisten zij de motivering waarom hen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Uit nazicht van de stukken van in administratief dossier blijkt evenwel dat aan de verzoekende partijen, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanstipt, geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13 september 2016, doch wel op 13 september 2013. De omstandigheid dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing foutief verwezen wordt naar bevelen die betekend werden op 13 september 2016, betreft een materiële vergissing die de geldigheid van de bestreden beslissingen niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298), nu de verzoekende partijen, die beide op 13 september 2013 door middel van hun handtekeningen erkend hebben de kennisgeving te hebben ontvangen van de bevelen van 23 augustus 2013 om het grondgebied te verlaten, niet redelijkerwijs kunnen voorhouden zich van deze vergissing niet bewust te zijn. Aldus doet deze materiële vergissing geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partijen *“geen gevolg (hebben) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten”* en maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris drogredenen aanhaalt om geen rekening te houden met hun familieleven of dat hij *“kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen”*.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest nr. 171 951 van 15 juli 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de passage waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, handelt over een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt bevonden, terwijl huidig beroep bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering tot voorwerp heeft. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste en de tweede bestreden beslissing zijn genomen, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In een tweede middelenonderdeel werpen de verzoekende partijen op dat zij, als bekeerde christenen, onmogelijk in veiligheid kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat zij schrik hebben slachtoffer te zullen worden van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst. Tevens vrezen zij een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij geven zelf toe dat zij niet *in concreto* kunnen aantonen dat hun leven in gevaar is bij een terugkeer daar zij lange tijd niet meer in hun land van herkomst zijn geweest, maar betogen dat het niet redelijk is om van hen te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen opdat zij kunnen aantonen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM mogelijk is.

De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat het vaste rechtspraak is dat, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zij moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij dienen deze beweringen te staven met een begin van bewijs en moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen kunnen dan ook niet louter stellen dat de verwerende partij een onderzoek dient te voeren naar de actuele situatie van hun land van herkomst, zonder zelf enige concrete elementen, of op zijn minst een begin van bewijs, bij te brengen. Voorts betwisten de verzoekende partijen niet dat zij, voorafgaand aan de eerste en de tweede bestreden beslissing, geen verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Zij brengen geen enkel element aan waarom zij dat niet hebben gedaan of hadden kunnen doen. In die omstandigheden kan des te meer van hen verwacht worden dat zij een aantal concrete argumenten zouden bijbrengen die het reële karakter van het risico zouden aangeven. De verzoekende partijen concretiseren hun betoog niet. De loutere bewering dat zij foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in hun land van herkomst vrezen, volstaat niet om een individuele vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissingen van 26 oktober 2016 weigerde de op 3 oktober 2016 door de verzoekende partijen ingediende asielaanvragen in overweging te nemen en dat de Raad bij arrest nr. 178 619 van 29 november 2016 het beroep tegen deze beslissingen heeft verworpen. De recente beoordeling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt om onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.2.4. In het derde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat zij bij de Raad een beroep hebben ingediend tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat zij, gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, aanwezig wensen te zijn op de terechtzitting en bijgevolg België niet kunnen verlaten. Zij beroepen zich op artikel 6 van het EVRM dat hen een recht op een eerlijk proces garandeert en menen dat zij op grond van deze bepaling in afwachting van hun proces in België kunnen verblijven.

Artikel 6 van het EVRM heeft evenwel enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de

verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Bovendien hebben de verzoekende partijen thans geen belang meer bij hun kritiek, nu inmiddels hun beroep door de Raad ten gronde behandeld werd en verworpen werd bij arrest nr. 178 947 van 5 december 2016 en zij op dat ogenblik België nog niet hadden verlaten.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.1.3.2.5. In een vierde middelenonderdeel stippen de verzoekende partijen aan dat hun kinderen de kans moeten krijgen op volwaardig onderwijs.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid. Dit neemt niet weg dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening heeft gebracht en heeft overwogen dat de kinderen van de verzoekende partijen *“nog heel jong”* zijn en zich, *“(g)elet op de jonge leeftijd (...) nog gemakkelijk (kunnen) aanpassen aan een andere leefomgeving”*, dat *“(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (...) niet (betekent) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden”*, dat de verzoekende partijen *“niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Eveneens heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het familieleven van de verzoekende partijen in rekening gebracht en overwogen dat *“(h)et volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt”* en dat, buiten de in België verblijvende broer van de eerste verzoeker, *“zowel de familie van betrokkene als die van zijn echtgenote nog in Kosovo (woont)”*.

Door louter te overwegen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder onderzoek heeft vastgesteld dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is en door zich de vraag te stellen op wat dit is gebaseerd, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste en de tweede bestreden beslissing, wat betreft de overweging dat hun kinderen *“geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeven) die niet in het land van herkomst te vinden is”*, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen. Bovendien kwam het de verzoekende partijen toe, indien zij van oordeel waren dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs nodig hadden, om dit op concrete wijze aan te geven en te onderbouwen in een verblijfsaanvraag. Het zijn immers in de eerste plaats de verzoekende partijen zelf die kunnen inschatten of en op welke wijze de belangen van hun kinderen concreet in het gedrang zouden kunnen komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen de nood aan gespecialiseerd onderwijs in hoofde van (een van) hun kinderen hebben aangehaald als een buitengewone omstandigheid. In het licht hiervan kan het dan ook niet onredelijk worden geacht dat de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste en de tweede bestreden beslissing heeft overwogen dat hun kinderen *“geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeven) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. De verzoekende partijen tonen ook niet aan de hand van concrete gegevens aan dat deze overweging op onjuiste feiten is gestoeld.

Waar de verzoekende partijen doorheen hun betoog nog wijzen op de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, wordt erop gewezen dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig inroepen (cf. RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bovendien blijkt uit wat hierboven reeds werd uiteengezet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening heeft gebracht. Wat de verwijzing naar artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, blijkt bovendien niet dat de eerste en de tweede bestreden beslissing een scheiding tussen de ouders en de kinderen teweeg brengen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing ten aanzien van de vader en de beslissing ten aanzien van de moeder op dezelfde dag heeft genomen en de minderjarige kinderen in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld.

De verzoekende partijen stippen aan dat de kinderen recht hebben op volwaardig onderwijs. Evenwel betwisten zij de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing dat zij *“niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”* niet. Waar de verzoekende partijen hierbij ook nog verwijzen naar de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wordt erop gewezen dat Staten de rechten vervat in deze artikelen slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kinderen ook in Kosovo voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, maken de verzoekende partijen - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van de voormelde artikelen aannemelijk.

Een schending van artikel 24 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

4.1.3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste en de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 6 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste en de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste en de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de derde en de vierde bestreden beslissing en dat bestaat uit vijf onderdelen, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers kregen een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art 3 van het EVRM, alsook art. 6 van het EVRM en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Kosovo én gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mogen betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase'en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "²

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoekers. Ze geven verzoekers een inreisverbod van 3 jaar zonder rekening te houden met het feit dat zij hier een onderkomen hebben, vrienden waarop ze kunnen terugvallen en dat de kinderen hier naar school gaan. Men kan toch niet verlangen dat zij hier alles opgeven?!

In Kosovo hebben verzoekers niets meer en zouden ze hun leven en dat van hun kinderen in gevaar brengen. Zij zouden daar in mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met' de specifieke situatie van verzoekers, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod en dus ook bij de oplegging van de maximumtermijn.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

"Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met

de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2 van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekers geen gevolg gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten en geen stappen ondernomen hebben om, België vrijwillig te verlaten. Het bevel waarover verwerende partij spreekt is gedateerd op 13.09.2016, nauwelijks 7 dagen voor de aanhouding van verzoekers.

Hoe kan verwerende partij spreken van hardnekkig weigeren om terug te keren als dit nauwelijks 7 dagen eerder aan hen werd betekend?!

Ook verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoekers 2 regularisatieaanvragen heeft ingediend in 2013 die beiden onontvankelijk werden verklaard in hetzelfde jaar. Wat ze wel vergeten erbij te vermelden in hun beslissing is dat de laatste onontvankelijkheidsbeslissing pas op 16.06.2016 aan verzoekers werd betekend en dus werden ze slechts 3 jaar na het nemen van de beslissing op de hoogte gebracht en hebben ze hun leven verder uitgebouwd en hier volledig geïntegreerd.

De enige hardnekkigheid waarvan hier sprake kan zijn is de manier waarop men nu tracht op losse flodders, verzoekers van hun vrijheid te beroven, terug te sturen en 3 jaar met te laten terugkeren!

Dat zij net die motivatie tegen verzoekers gebruiken is flagrant onredelijk, zeker gezien dat verzoekers zelf hiervan niets ten laste kan gelegd worden en zelf moesten afwachten.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Uw Raad sprak zich op 21.04.2016 hierover nog uit: "de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/1 f, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (Rvb zb juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900). , De bestreden beslissing motiveert, met betrekking tot het inreisverbod, dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen."

Dat ook hier gesteld wordt dat' er geen gevolg werd gegeven aan het eerdere bevel en wordt zonder meer de maximumtermijn opgelegd. Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten en hier het tegendeel bewijzen. Er kan geen sprake zijn van hardnekkigheid.

Het mag' duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

IV.2 Schending van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht;

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van, elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad Vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een

inreisverbod, op' een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekers.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekers. Verzoekers mogen immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogrekenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

*Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekers en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen. **

IV.3. Schending van art 3 van het EVRM

Verzoekers zijn al meer dan vijf jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Voor cliënten die de Kosovaarse nationaliteit hebben en zich bekeerd hebben tot het Christendom is het onmogelijk om in veiligheid terug te keren naar hun land van herkomst zijnde Kosovo.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan vijf jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en zij vrezen voor hun leven??

Dat in de bestreden beslissing verzoekers verweten wordt dat zij geen asiel aangevraagd hebben en daarmee wijst verwerende partij art. 3 van het EVRM af, als zijnde geen schending van art.3 EVRM.

Dat verzoekers wel een aanvraag op basis van art. 9bis hebben ingediend (wegens humanitaire redenen en dat een van de redenen om deze aanvraag in te dienen ook een schending van art. 3 EVRM inhoudt.).

Dat louter stellen dat zij geen asielaanvraag indienden geen afdoende motivering is om tot de vaststelling te komen dat er geen schending van art. 3 EVRM zou plaatsvinden bij terugkeer naar Kosovo.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van de familie L (...)!

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

IV.4. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoekers dienden in juli 2016 een beroep in tegen de onontvankelijkheidsbeslissing i.v.m. hun regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kunnen zij België niet verlaten.

Zij willen nl. zelf op de zitting aanwezig zijn om hun verhaal uit te leggen.

Verwerende partij stelt dat ook hun raadsman hen kan vertegenwoordigen op deze zitting en dat er geen reden is waarom zij niet kunnen terugkeren.

Het is natuurlijk wel zo dat als verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst dat het voor de raadsman van verzoekers moeilijk is om nog aan te tonen dat zij deze regularisatie nodig hebben wegens humanitaire redenen en dat heel de procedure een beetje achterhaald is.

Als de Raad weet krijgt van het feit dat verzoekers zouden teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst zal heel de procedure zonder voorwerp zijn.

Hoe kunnen zij dit doen als zij zelfs niet meer op het grondgebied zijn?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij hebben het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat zij zich niet louter wensen te laten vertegenwoordigen door hun raadsman, maar zelf aanwezig wensen te zijn om hun verhaal te doen.

Dat zij het recht hebben om eerst duidelijkheid, hun rechten te vrijwaren en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat zij zich beroepen op artikel 6 van het EVRM, dat zij recht hebben op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kunnen verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale

veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en hun rechten te vrijwaren.

IV. 5. Schending van de Rechten van het Kind -

Verzoekers zijn Kosovo ontvlucht uit schrik voor hun leven en om hun gezin een veiligere en betere toekomst te bieden!

Alle kinderen van verzoekers zitten ondertussen op school en twee zijn ook schoolplichtig! België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van dé discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu, iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de ouders!

Men stelt, andermaal zonder onderzoek dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, waarop is dit gebaseerd??

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op volwaardig onderwijs!

Verzoekers wensen te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:
“(…)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detićek, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen."

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing! Dat verwerende partij niet gewoon kan stellen dat kinderen nog een groot aanpassingsvermogen hebben. Dat 1 van de kinderen hier geboren is en nooit anders heeft gekend, dat de andere 2 kinderen al meer dan de helft van hun leven in België leven en dus ook hier opgroeien, hier schoolgaan en natuurlijk opgroeien met de Belgische normen en waarden...

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat

deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, verwerende partij acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!"

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel.

In de uiteenzetting van haar middelen werpt verzoekende partij nog een schending op van artikel 6 EVRM, artikel 3 EVRM en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij in een eerste onderdeel op het familiale leven van verzoekende partij: zij zouden hier een onderkomen hebben, vrienden en schoolgaande kinderen. In Kosovo zou men in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. De maximumtermijn zou zonder meer zijn opgelegd, en er zou overigens geenszins geweigerd zijn om aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod (bijlage 13sexies) met de maximale termijn van drie jaar heeft opgelegd, zonder blijk te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"(...)"

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod op uitvoerige en expliciete wijze wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod aan verzoekende partij wordt betekend en waarom de termijn van het inreisverbod op 3 jaar wordt gebracht:

- Geen wettelijk motief om in België te verblijven,
- Geïnformeerd over betekenis van een bevel en mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek,
- Handhaving van de verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde,
- Belang immigratiecontrole,
- Hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven,
- Geen specifieke omstandigheden die zouden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar,
- Jonge kinderen,
- Er wordt niet aangetoond dat scholing niet in land van herkomst kan,
- Vijf jaar precair en illegaal verblijf geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming in de zin van artikel 8 EVRM,
- Geen schending van artikel 3 EVRM,
- De familie van betrokkene als van de echtgenoot wonen bijna allemaal in Kosovo.

Er kan geen schending van het vertrouwensbeginsel worden weerhouden.

Bij schrijven dd. 15.04.2013 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 23.08.2013. Er werd diezelfde dag tevens besloten tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

In de bestreden beslissing wordt thans gewezen op de bevelen om het grondgebied te verlaten die toen op 13.09.2013 aan verzoekende partij werden betekend. De materiële vergissing in de tekst van de bestreden beslissing, daar waar 13.09.2016 wordt aangehaald doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekende partij diende zich er wel degelijk van bewust te zijn dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13.09.2013.

Bij schrijven dd. 25.10.2013 werd namelijk zelfs een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Verweerder merkt op dat het feit dat het drie jaar heeft geduurd tot er een beslissing hieromtrent werd genomen, overigens geen afbreuk doet aan hun illegaal verblijf: het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de illegaliteit van verzoekende partij.

In antwoord op een tweede onderdeel van verwijst verweerder naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste onderdeel van het tweede middel. Er is wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden teneinde de termijn van het inreisverbod te bepalen.

Er is ook een afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM zodat de beschouwingen van verzoekende partij hieromtrent niet correct zijn.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat zij bij een terugkeer naar Kosovo onderworpen zal worden aan folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoekende partij heeft niet de moeite genomen om een asielaanvraag in te dienen, doch dit is de geijkte procedure. Verzoekende partij verblijft gedurende verscheidene jaren in België verbleef en kon steeds op de bijstand van een advocaat, maar diende toch geen asielaanvraag in, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in Kosovo dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Artikel 3 EVRM werd overigens niet ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 6 EVRM.

Verwerende partij laat gelden dat ook een schending van artikel 6 EVRM niet kan worden aangenomen. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Los van de vaststelling dat art. 6 EVRM niet van toepassing is, benadrukt verweerder dat de aanwezigheid van verzoekende partij niet vereist is tijdens de zitting, nu verzoekende partij niet aantoonde dat zij persoonlijk dient te verschijnen, en niet zou kunnen worden vertegenwoordigd door een advocaat. Verzoekende partij kan via de moderne communicatiemiddelen verder in contact blijven met haar advocaat.

“Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM in casu van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de eventuele zitting van het hof van beroep en toont verzoeker evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadvrouw en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Het staat verzoeker vrij om zich tot het bestuur te wenden met een verzoek om bij de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing rekening te houden met zijn strafrechtelijke procedure en de gebeurlijke persoonlijke verschijning van verzoeker voor het hof van beroep. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 128.865 dd. 05.09.2014)

Tot slot wijst verzoekende partij in een vijfde onderdeel op een schending van de rechten van het kind. Verzoekende partij uit kritiek nopens het niet in overweging nemen van het schoollopen van haar minderjarige kinderen.

De scholing van de kinderen werd in illegaal verblijf begonnen.

Verweerder laat gelden dat het de verzoekende partij niet kan ontgaan zijn dat haar minderjarige kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moesten zijn dat zij geen verblijfsrecht hadden.

Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van de kinderen. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kinderen. De verweerder wijst er op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakt (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

De beschouwingen van verzoekende partij dienaangaande zijn derhalve niet relevant.

Het loutere feit dat de verzoekende partij haar kinderen wenst op te voeden in de Belgische cultuur, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder laat -in antwoord op het vierde onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij- voorts nog gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening is gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Overigens blijkt uit de motivering van de beslissing tot terugleiding naar de grens dat de kinderen 3, 6 en 8 jaar zijn en gezien hun jonge leeftijd geacht worden zicht gemakkelijk aan te passen aan een andere leefomgeving. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet gezien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is (verzoekende partij draagt de bewijslast hierin).

De verzoekende partij kan dit niet ernstig betwisten.

Verzoekende partij wijst nog op de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing betreft in casu evenwel geen verwijderingsmaatregel.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het inreisverbod terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door de derde en de vierde bestreden beslissing geschonden achten.

4.2.3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekende partijen kunnen tegen de derde en de vierde bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als "de beslissing die de illegaliteit van het

verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

4.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite waarom de verzoekende partijen een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 13 september 2016. Daarnaast worden in de derde en de vierde bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de twee ingediende regularisatieverzoeken werden afgewezen en de verzoekende partijen geen enkel wettelijk motief hebben om alsnog in België te verblijven, hun hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, het belang van de immigratiecontrole en het gegeven dat "*niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar*", waarbij rekening wordt gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen en het feit dat hun onderwijs geen gespecialiseerde scholing behoeft, met het privé- en familieleven van de verzoekende partijen en met het gegeven dat de verzoekende partijen geen asielaanvraag indienden.

Aldus kunnen de motieven die de derde en de vierde bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de derde en de vierde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Zoals hierboven reeds gesteld, is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en is hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de derde en de vierde bestreden beslissing zijn genomen, de artikelen 3 en 6 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest.

4.2.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Te dezen wordt aan de verzoekende partijen om de hierboven reeds genoemde redenen een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middelonderdeel opwerpen, blijkt uit de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met hun specifieke situatie en meer bepaald met *"het feit dat zij hier een onderkomen hebben, vrienden waarop zij kunnen terugvallen en dat de kinderen hier naar school gaan"*. In deze beslissingen wordt immers overwogen dat de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen vijf jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België *"geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM"*. Wat de kinderen betreft, wordt overwogen dat zij *"nog heel jong"* zijn en zich, *"(g)elet op de jonge leeftijd (...) nog gemakkelijk (kunnen) aanpassen aan een andere leefomgeving"*, dat *"(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (...) niet (betekent) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden"*, dat de verzoekende partijen *"niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden"* en dat *"de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is"*. Door louter te stellen dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat deze motieven gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Tevens blijkt uit de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de omstandigheid dat de door de verzoekende partijen ingediende regularisatieaanvragen onontvankelijk werden verklaard, met hun hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven en met het gegeven dat zij nooit een asielaanvraag hebben ingediend, zodat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat *"verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier"*. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De verzoekende partijen maken niet *in concreto* aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris drogredenen aanhaalt om geen rekening te houden met hun familieleven of dat hij *"kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen"*.

Voorts werpen de verzoekende partijen in een eerste middelonderdeel op dat hen wordt verweten niet te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en dat het bevel waarnaar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de derde en de vierde bestreden beslissing verwijst, dateert van 13 september 2016, zijnde zeven dagen voor de thans eerste en tweede bestreden beslissing, zodat het kennelijk onredelijk is om voor te houden dat zij hardnekkig weigeren om aan de terugkeerverplichting te voldoen. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat aan de verzoekende partijen, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanstipt, geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13 september 2016, doch wel op 13 september 2013. De omstandigheid dat in de derde en de vierde bestreden beslissing foutief verwezen wordt naar bevelen die betekend werden op 13 september 2016, betreft een materiële vergissing die de geldigheid van de bestreden beslissingen niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298), nu de verzoekende partijen, die beide op 13 september 2013 door middel van hun handtekeningen erkend hebben de kennisgeving te hebben ontvangen van de bevelen van 23 augustus 2013 om het grondgebied te verlaten, niet redelijkerwijs kunnen voorhouden zich van deze vergissing niet bewust te zijn. Aldus doet deze materiële vergissing geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partijen *"geen gevolg (hebben) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten"*, reden waarom hen een inreisverbod wordt opgelegd.

Voorts tonen de verzoekende partijen, door aan te stippen dat de beslissing naar aanleiding van hun tweede regularisatieaanvraag (zie *supra*, onder punt 1.2.), hen pas op 16 juni 2016 werd betekend en

dat de derde en de vierde bestreden beslissing voorbijgaan aan het gegeven dat deze beslissingen pas na drie jaar aan hen werden betekend en zij ondertussen verder hun leven hebben uitgebouwd en verder geïntegreerd zijn, niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn. Het louter indienen van een dergelijke machtigingsaanvraag of het indienen van een beroep tegen een negatieve beslissing die naar aanleiding van zulke aanvraag werd genomen, stelt de verzoekende partijen immers niet vrij van hun verplichting om uitvoering te geven aan een aan hen opgelegde verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de derde en de vierde bestreden beslissing werden genomen, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3.2. Met betrekking tot de door de verzoekende partijen in het derde middelonderdeel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.2.3., reeds werd uiteengezet.

4.2.3.3.3. Met betrekking tot de door de verzoekende partijen in het vierde middelonderdeel aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.2.4., reeds werd uiteengezet.

4.2.3.3.4. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit de motieven van de derde en de vierde bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening heeft gebracht en heeft overwogen dat de kinderen van de verzoekende partijen *“nog heel jong”* zijn en zich, *“(g)elet op de jonge leeftijd (...) nog gemakkelijk (kunnen) aanpassen aan een andere leefomgeving”*, dat *“(h)et recht op onderwijs (...) geen absoluut recht (is) en (...) niet (betekent) dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden”*, dat de verzoekende partijen *“niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*.

Door louter te overwegen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder onderzoek heeft vastgesteld dat er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is en door zich de vraag te stellen op wat dit is gebaseerd, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de derde en de vierde bestreden beslissing, wat betreft de overweging dat hun kinderen *“geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeven) die niet in het land van herkomst te vinden is”*, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen. Bovendien kwam het de verzoekende partijen toe, indien zij van oordeel waren dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs nodig hadden, om dit op concrete wijze aan te geven en te onderbouwen in een verblijfsaanvraag. Het zijn immers in de eerste plaats de verzoekende partijen zelf die kunnen inschatten of en op welke wijze de belangen van hun kinderen concreet in het gedrang zouden kunnen komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen de nood aan gespecialiseerd onderwijs in hoofde van (een van) hun kinderen hebben aangehaald als een buitengewone omstandigheid. In het licht hiervan kan het dan ook niet onredelijk worden geacht dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de derde en de vierde bestreden beslissing heeft overwogen dat hun kinderen *“geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeven) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. De verzoekende partijen tonen ook niet aan de hand van concrete gegevens aan dat deze overweging op onjuiste feiten is gestoeld.

Waar de verzoekende partijen doorheen hun betoog nog wijzen op de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.2.5., reeds werd uiteengezet.

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

4.2.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de derde en de vierde bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de derde en de vierde bestreden beslissing werden genomen, de artikelen 3 en 6 van het EVRM, artikel 24 van het Handvest en de artikelen 3, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekende partijen zetten echter niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.2.3.6. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de derde en de vierde bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van de inreisverboden van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de derde en de vierde bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN